

Og jeg er sikker på, at de børn, der får en sund og god opdragelse med konsekvenser, også vil kunne begå sig som voksne. Man skulle jo tro, at de ordførere, der står heroppe, slet ikke har børn selv og derfor ikke aner, hvad det vil sige at have børn, og hvad der foregår inden i hovedet på et barn, for der sker jo ikke det, at de så tror, at konflikter skal løses med vold. Det er ikke det, der sker. Det, der sker, er, at de ved, hvad man kan tillade sig, og ved, at man er nødt til at have respekt for hinanden og for andre menneskers grænser. Og hvis vi også som voksne respekterede hinanden og respekterede hinandens grænser, ville der ikke være nogen vold i samfundet.

Bruno Jerup (EL):

Enhedslisten støtter det foreliggende lovforslag, ligesom vi også støttede et tidligere forslag, lovforslag nr. L 176 om forældremyndighed og samvær fra folketingssamlingen 1994-95, som jo også var et forslag, der lå i forlængelse af noget, vi selv havde været inde på. Og vi synes, den formulering, der ligger i lovforslag nr. L 213, er en udmærket formulering, som sender et klart signal, og som selvfølgelig også lægger nogle juridiske rammer for, hvordan man i en familie opdrager sine børn.

Og som en kommentar til nogle af de seneste, der har været heroppe, vil jeg sige, at man jo kan prøve at vurdere, hvordan det f.eks. gik, da man i sin tid afskaffede læreres ret til at slå deres elever, for i princippet kan man sige, at det var også noget meget veldefineret, og dengang var der den samme debat, hvor man sagde, at hvis lærernes ret til at slå eleverne blev afskaffet, ville alting gå rabundus, og ingenting ville fungere.

Jeg tilhører faktisk selv den gruppe af mennesker herinde, som har levet både på det tidspunkt, hvor lærerne havde lov til at slå eleverne, og på det tidspunkt, da den ret blev afskaffet, og jeg kan huske debatten og reaktionen både fra forældrene og fra lærerkredsen, dengang den skulle afskaffes: Det ville gå helt galt, sagde man.

Men sagen er jo, at der ikke har været en masse sager, hverken om elever, der har klaget over lærere, som umotiveret er kommet til at slå dem, eller overhovedet om lærere, der har slået. Faktisk kan man sige, at lærernes brug af afstraffelse i klassen lynhurtigt faldt til nul; det gik meget, meget stærkt, og det vil sige, at det juridiske signal, man sendte, gik lynhurtigt ned

igennem systemet og lynhurtigt blev implementeret som en del af den almindelige måde, hvorpå man kører undervisning.

Om forholdet mellem ægtefæller kan man sige, at dér er det helt klart gået knap så hurtigt, hvis man ser historisk på det, men ikke desto mindre er det i hvert fald sådan, at det ifølge den almindelige opfattelse af samfundsmoralen ikke mere betragtes som legitimt, at manden har lov til at revse sin kone.

Så på den måde kan man sige, at der faktisk sker nogle skred, og det kan også godt være, at det vil tage et stykke tid med det her lovforslag, inden den højre side i salen har forstået, at børn også er mennesker, som har nogle rettigheder, og at det også betyder, at man som forældre må møde børnene som selvstændige individer, naturligvis med gensidig respekt og kritik og naturligvis også sådan, at forældrene ikke må afskaffe deres forældrerolle som opdragere; det er klart.

Derfor er det i høj grad også dem, der må sætte nogle grænser for, hvad børnene må gøre og ikke gøre, men en sådan grænsedragning kan kun fungere fornuftigt, hvis det er sådan, at den har sit udgangspunkt i, at også børnene er selvstændige individer, som har nogle rettigheder som borgere i det her samfund. Og en af de rettigheder eller garantier, de har, er altså, at det ikke betragtes som legitimt at blive udsat for vold fra forældre eller overhovedet fra andre, dvs. lærere, eller hvem man nu færdes iblandt.

Så vi synes, det en udmærket formulering, der her kommer ind. Men vi er klar over, at det vil tage et stykke tid, inden det bliver det naturlige, at det her gælder i alle sammenhænge, og at den holdningsbearbejdning, der ligger i lovforslaget, selvfølgelig også skal følges op af en generel diskussion om opdragelse og om, hvordan man i det hele taget bør fungere i en moderne familie, som lever under nogle helt andre forhold, end man gjorde for 20, 30, 40, 50 år siden – selv om man nogle gange kan være i tvivl om, at alle er klar over dette.

Og derfor er det element selvfølgelig vigtigt, og en social indsats fra Folketingets side er også vigtig, forstået på den måde, at der skal gøres noget særligt for de familier eller befolkningsgrupper, hvor der er en større tendens til at bruge det, som i hvert tilfælde vi betragter som ikkeacceptable instrumenter, over for børnene. Det er klart, at den indsats selvfølgelig skal forstærkes, og jeg mener, at både holdningsbearbejdningen, den sociale indsats og et lovforslag